

Hồi Thứ Chín Mười Hai
THÁO CỬ MỞ LÒNG

Động tính hiếu kỳ, cả hai theo bậc thang đi xuống. Lòng hanh tối đen, thoát đầu họ đi rất chậm, bước từng bậc thang một, đợi cho mắt quen với bóng tối rồi mới bước nhanh.

Xuống sâu độ mười lăm bậc, họ gặp một con đường hành lang, bắt đầu từ bậc thang cuối cùng uốn khúc quanh co chạy vòng theo hình tròn giả sơn.

Dĩ nhiên Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù theo con đường hành lang đi tới. Một lúc sau, họ đến một tòa lương đình không lớn lắm, trong tòa đình chẳng có gì quý giá, chỉ có một chiếc bàn và mấy chiếc ghế bằng đá xanh.

Đến toàn lương đình này là nơi tận cùng của con đường hành lang, không còn lối nào tiến tới nữa.

Nhìn quanh quẩn, Bạch Thiếu Huy hết sức lấy làm lạ, tự hỏi chủ nhân có cái hứng gì lại cho xây cất một nơi nghỉ mát ngay trong lòng hòn giả sơn như thế này. Hẳn chủ nhân phải có một dụng ý nào khác biệt, nhưng dụng ý đó có thể biểu hiện ở vật gì trong tòa nhà này?

Chủ nhân dùng nơi này để nhốt người chăng? Nếu thế thì nhốt ở đâu? Nơi đây đâu phải là một chỗ bí mật kín đáo tuyệt đối? Nhưng nếu nơi đây không phải là một nơi quan trọng, tại sao họ cho mai phục cung tiễn thủ phòng, ngăn ngừa người bên ngoài đột nhập?

Bạch Thiếu Huy quan sát lại một lần nữa, chẳng tìm ra được một điểm nhỏ nhặt nào khả nghi có thể hướng dẫn một cuộc truy cứu.

Chàng tần ngần đứng tại chỗ.

Chợt Phạm Thù gọi chàng:

– Đại ca! Mình cố tìm xem có cơ quan nào trong ngôi nhà này chăng?

Nghe Phạm Thù gọi, chàng tỉnh ngộ.

Trước khi vào tòa thạch thất dưới lòng đất, của mẹ con Hương Hương, chàng khám phá ra lối đi bí mật sau bức thờ trong ngôi miếu, rồi lúc theo dõi kẻ giả mạo Văn Hương giáo chủ, chàng cũng khám phá ra lối đi sau tượng Tổ Sư Ma Giáo, rút kinh nghiệm đó, chàng bước đến chiếc bàn, cố xoay qua, xoay lại thử xem. Vô ích, chiếc bàn vẫn bất động.

Chàng xoay chiếc bàn, còn Phạm Thù nhích động mấy chiếc ghế, hẳn cũng chẳng thu được kết quả gì.

Cuối cùng, Bạch Thiếu Huy nâng bổng mặt bàn lên. Bất ngờ, mặt bàn theo

tay chàng rời chân, chàng hết sức mừng rỡ, vội tốc mặt bàn khỏi chân, đặt xuống bên cạnh.

Cả hai suýt rú lên vì khoái trá.

Thì ra, chân bàn là một tảng đá to, tạc hình tròn, nhỏ hơn mặt bàn một tý, lòng rỗng, bên trong là một lỗ rộng, ăn thông xuống, vì tối quá, không rõ xuống bao sâu.

Ẩn ước, bên trong có bậc thang.

Bạch Thiếu Huy cùng Phạm Thù đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười. Họ không nói ra, nhưng họ thầm nghĩ.

Phải chứ! Ít nhất cũng có dụng ý gì nên Trang chủ Dương Gia Trang mới kiến tạo tòa lương đình này. Và chắc chắn bên dưới, có ẩn chứa nhiều bí mật.

Bạch Thiếu Huy bảo:

– Hiền đệ đứng đây, canh chừng nhé, ngu huynh xuống dưới xem cho biết có gì bí mật chẳng!

Phạm Thù lắc đầu:

– Xuống, cả hai cùng xuống, ai lại để một mình đại ca đi! Nếu có xảy ra việc gì, tiểu đệ không tiếp trợ đại ca kịp lúc, có phải là ân hận lắm chẳng? Minh có thể đẩy mặt bàn lại như cũ, giả sử có ai vào đây, cũng không phát giác ra được là mình đã xuống bên dưới.

Bạch Thiếu Huy biết hấn nghi quyết có Hương Hương dưới đường hầm, hấn nôn nóng xuống đẩy giải cứu nàng ngay, nên không chịu ở một mình, chàng đành chịu lòng hấn, gật đầu:

– Vậy cũng được, hiền đệ xuống trước đi, ngu huynh khuôn mặt bàn đẩy lại rồi xuống theo.

Phạm Thù không đợi giục lần thứ hai, vượt qua miệng chân bàn rỗng, Bạch Thiếu Huy đưa tay nâng mặt bàn lên, hụp đầu xuống, đặt mặt bàn vào chỗ cũ, rồi xuống theo.

Phạm Thù đưa mồi lửa, rọi đường leo xuống thật nhanh, có vẻ hấn nóng nảy như Bạch Thiếu Huy đã nghĩ. Hấn bỏ chàng mấy nấc thang.

Chợt, hấn kêu nhỏ:

– Đại ca! Có vọng cửa đây rồi! Cửa bằng sắt.

Bạch Thiếu Huy đã đến nơi, nhìn sợi xích quấn quanh khoen cửa, chưa kịp nói gì, Phạm Thù đã rút kiếm chém đứt sợi xích sắt.

Cả hai mở cửa bước vào.

Ánh sáng mồi lửa không tỏ lắm, song cũng đủ soi cho họ thấy những gì trong gian nhà khá rộng do họ vừa khám phá.

Gian nhà đó bằng đá, bốn phái đều có tường cũng bằng đá, chỉ trừ có vọng cửa bằng sắt. Trong gian nhà, có mấy chiếc ghế và một chiếc bàn bằng gỗ.

Tận cùng phía trong, có một đồng cỏ trải khá dày làm nệm, trên đồng cỏ đó, hiện có bảy tám người nằm thiêm thiếp như chết.

Phạm Thù đưa mỗi lửa rọi mặt từng người một, thất vọng kêu lên:

– Đại ca, toàn là nam nhân, không có Hương Hương!

Bạch Thiếu Huy bước lại gần, quan sát từng người một.

Trong số bảy người, có một lão nhân vận áo màu xanh, một đại hán râu ngắn, một đạo sĩ vận áo màu lam, hai hòa thượng vào trạc trung niên, và hai đại hán khác, vận y phục chệt màu đen.

Tất cả đều nhắm nghiền đôi mắt, trong tình trạng đó, Bạch Thiếu Huy ngờ là họ bị điểm huyệt.

Phạm Thù hỏi:

– Họ còn sống hay đã chết rồi đại ca?

Bạch Thiếu Huy không đáp lời Phạm Thù, chàng nhìn sững các vị nằm bất động, suy nghĩ một lúc rồi bỗng vỗ tay reo lên:

– Phải rồi!

Chàng thích thú với sự khám phá của mình.

– Đại ca thấy gì?

– Những người này đều bị người trong Dương Gia Trang bắt đưa về đây.

Chàng chỉ lão nhân vận áo xanh, thốt:

– Lão nhân này vận chiếc áo có thêu hình bát quái, hẳn nhiên lão thuộc môn phái Bát Quái. Lại là người cao niên, có thể lão là Chưởng môn nhân Bát Quái Môn, Hoàng Phủ Kinh Đình, ngoại hiệu Thần Thủ.

Phạm Trù trở mắt:

– Đại ca biết lão?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không! Ngu huynh chỉ nghe nói đến lão thôi.

Chàng chỉ sang đạo sĩ mặc áo lam, tiếp:

– Trên giang hồ, chỉ có môn nhân phái Vũ Dương mới mặc áo màu lam, vị đạo sĩ này hẳn nhiên là người trong phái Vũ Dương.

Phạm Thù cười nhẹ:

– Như vậy, họ Dương không phải là người trong chánh phái rồi! À, đại ca, mình có nên giải khai huyệt đạo cho mấy vị hồi tỉnh lại chẳng?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Chưởng môn nhân phái Bát Quái và môn đệ phái Vũ Đường lâm nạn, tự nhiên mình phải giải cứu, chứ khoanh tay lơ đi thế nào được?

Phạm Thù bước tới một bước:

– Tiểu đệ làm cho.

Hắn cúi xuống, giải huyết lần lượt cho từng người một.

Hoàng Phủ Kinh Đình được giải khai trước hết, lão mở bừng mắt ra vụt đứng lên, nhìn thoáng qua cả hai, không nói một tiếng gì, bước vội ra cửa.

Sáu người cũng lần lượt tỉnh lại, người nào tỉnh rồi, cũng đứng lên, cũng không nói tiếng gì, như Hoàng Phủ Kinh Đình, lặng lẽ bước ra cửa.

Phạm Thù hết sức kinh dị, càng kinh dị, hắn càng bất bình, hắn không tưởng là bảy người đó vô tình vô nghĩa đến thế, hắn quắc mắt căm hờn nhìn bọn họ khuất dạng dần dần.

Một tiếng “bình” đột nhiên vang lên, Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù biết ngay họ đã lên tới đầu trên bậc thang, dùng chưởng kinh đánh bật mặt bàn bằng đá.

Phạm Thù hần học:

– Rõ là một lũ không đầu không vị! Đến một tiếng cảm tạ suông cũng không thốt nổi.

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Không nên trách họ. Phàm những ai bị tù cầm lâu ngày, tâm trí phải quẩn, họ còn suy nghĩ gì đến sự việc quanh mình, họ chỉ mong thoát khỏi cảnh lao lung, càng sớm càng hay.

Rồi chàng lo ngại:

– Họ thoát ra rồi, chắc chắn họ sẽ làm kinh động bọn người trong Dương Gia Trang, mình phải thoát liền mới được.

Cả hai hấp tấp theo con đường cũ trở lên hòn giả sơn, vừa chui ra cửa động, bỗng nghe tiếng gió rít vun vút, một loạt tên từ xa xé không gian bay tới.

Họ vội nằm sát xuống mặt đất, nhường cho những mũi tên bắn vào hòn giả sơn, tên chạm vào đá, bật lên những tiếng kêu bốp bốp, đá vỡ tung từng mảnh vụn, mảnh đá văng bốn phía, bụi đá bay vùn vùn.

Một loạt tên thứ hai kế tiếp, từ phía đối diện bắn qua, cũng lao đến cái đích của loạt tên trước, đá vỡ bụi bay, hai loạt tên khoét một lỗ lớn cạnh cửa động của hòn giả sơn.

Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù chưa dám đứng lên liền, nằm tại đó chờ một lúc, song sau hai loạt tên, không gian trở lại im vắng lạnh lùng, chừng như chúng

độ chừng mà bắn mò, chứ không hẳn là đã thấy bóng dáng gì khả nghi.

Bạch Thiếu Huy thâm nghĩ:

– Cứ theo tình hình này, thì bày người đó đã chạy được rồi!

Chàng thấp giọng, bảo khế bên tai Phạm Thù:

– Hiền đệ, mình đi thôi!

Phạm Thù chưa kịp nói gì, đột nhiên có tiến gió rít như trước vang lên, rồi hai loạt tên cùng phát ra một lượt, từ hai phía nghịch chiều bắn dồn đến.

Bạch Thiếu Huy không chậm trễ, vung hai tay ra, phóng hai chưởng đẩy bật hai loạt tên trở lại, đồng thời chàng lao vút mình ra khỏi cửa động vọt đi.

Phạm Thù nhanh như chớp theo sát bên lưng chàng.

Hắn cũng không chịu kém, rút kiếm loang lên, gạt bắn những mũi tên đi chậm nên đến sau, mà cũng để ngăn chặn những loạt tên kế tiếp, nếu có.

Vừa lúc đó, một tràng cười vang như hồi chuông lớn, chấn động cả không gian, kế tiếp có tiếng y phục reo trong gió, rồi một bóng người lao vút đến, đáp xuống trước mặt họ.

Người đó chính là Trang chủ Dương Gia Trang, Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, hai tay để cao ngang ngực, mặt lạnh như tiền, quắc mắt sáng ngời, lão cất cao giọng hét:

– Đang đêm, lén vào vùng cấm địa, phóng thích bọn trọng phạm của ta, hai người quả thật đã chán sống rồi!

Đồng lúc Càn Khôn Thủ xuất hiện, quanh hòn giả sơn, vô số bóng người, lao nhao lối nhỏ, rời chỗ mai phục kéo đến bao vây.

Đứng đầu toán người bên phía tả, là Thiết Phiến công tử Dương Đình Phương, vận y phục chệt, tay thủ Thiết Phiến, sau lưng y có độ mười tên đại hán, vận áo màu tro.

Đứng đầu bên hữu là Tổng Quản Điện Viễn, tay cầm Tử Kim Dao, sau lưng lão cũng có độ mười tên đại hán, vận áo màu tro.

Phía hậu giả sơn, có hai mươi tên cung tiễn thủ, đứng sắp hàng thành hình chữ nhất, cung thẳng giây, tên lắp sẵn, mũi tên nhắm thẳng vào Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù.

Đúng là một sự trở trêu cho họ Bạch và họ Phạm!

Mạo hiểm vào đây để giải thoát cho một người, người không gặp, địch cũng không phát giác ra họ, họ có thể an nhiên ra về, tìm phương cách khác truy tầm Hương Hương.

Nhưng không, họ không rời Dương Gia Trang trong lúc có thể rời, lại động tính hào hiệp, giải cứu một số người không liên quan gì đến họ, hiện tại số người

đó đã thoát đi tất cả, còn lại cả hai, hứng chịu hậu quả, họ khó tránh được một cuộc ác chiến với Dương Gia Trang.

Luận về công lực, một Dương Đình Phương có cả sự hỗ trợ của lão Tổng Quản họ Điền, không đủ làm cho họ ngán, có ngán chẳng là vị Trang chủ từng nổi tiếng là bậc anh hùng đất Xuyên Trung. Trong trận chiến này, họ có thể thủ thắng chăng?

Tuy nhiên, cả hai đang trong lứa tuổi phương cương giàu tự ái, đầy hiếu thắng, có bao giờ họ nao núng dù địch quá đông nhân số?

Bạch Thiệu Huy cười lạnh:

– Cái trận thế gì các người bày ra đấy?

Cần Khôn Thủ Dương Khai Thới giận run, hàm râu của lão rung rung theo, lão trừng mắt quát:

– Nếu ta để các người thoát khỏi Dương Gia Trang đêm nay, nhất định ba tiếng Dương Khai Thới từ đây sẽ không còn nghe ai nhắc đến trên giang hồ nữa.

Phạm Thù cười ha hả:

– Người yên trí! Nếu đêm nay không trao trả Hương Hương cho anh em bọn ta, nhất định anh em ta chẳng rời khỏi Dương Gia Trang đâu!

Dương Khai Thới ngậm vận công vào đôi tay, cao giọng hét:

– Nói nhảm! Hương Hương nào...

Phạm Thù quát chận:

– Chính người nói nhảm đấy! Sự việc đến thế này, người còn muốn che đậy hành vi đê tiện của gã con trai nữa sao?

Điền Viễn mắng to:

– Tiểu tử! Trước mặt Trang chủ, nếu người buông lời vô lễ, ta sẽ hạ sát người ngay!

Phạm Thù quay qua lão Tổng Quản, đưa bàn tay tả búng nhẹ mấy ngón, nạt lớn:

– Câm miệng lại nếu còn muốn sống nốt chuỗi ngày thừa!

Mấy luồng chỉ phong nhỏ như đợt khói, cuốn nhanh tới Điền Viễn.

Đã là thuộc hạ của một gia trang bí mật, có những hành động hung tàn, tự nhiên Điền Viễn từng giao đấu với nhiều nhân vật giang hồ, lão thừa kinh nghiệm ước lượng công lực đối phương, lão biết những đạo chỉ phong đó, tuy xem nhẹ nhàng, nhưng có áp lực mãnh liệt vô tưởng, lão không dám đường trường nghênh đón, cấp tốc lùi lại vừa tạt qua một bên. May là lão có phản ứng kịp thời, nhưng chỉ phong bay vút ngang vành tai, cũng đủ làm lão kinh khiếp xuất hạn ướm mình.

Cần Khôn Thủ biến sắc, song lão lấy ngay bình tĩnh cười gần:

– Khá đó! Thủ pháp xem cũng có hạng lắm.

Phạm Thù nhếch môi cười mỉa:

– Người tưởng thực sự ta xuất thủ hạ tên chó săn của người à? Lắm! Hạng như lão ấy, nếu ta muốn giết, dù có cánh bay cũng không thoát khỏi tay ta. Đừng nói là một lão, đến mười người như lão, ta chỉ dùng một ngón tay thôi, cũng thừa quét tất cả.

Dương Khai Thới trầm giọng:

– Khẩu khí nghe to quá, nhưng thực lực thì sao? Ta chỉ sợ rồi người phải van xin dung tha mạng sống trong phút giây này.

Phạm Thù khích:

– Được lắm. Ta hãy xem người còn giữ được ngoại hiệu Càn Khôn Thủ, hay phải đổi sang Thúc Thủ.

Bạch Thiếu Huy từ lúc đầu, vẫn để cho Phạm Thù mặc tình đối đáp với lão trang chủ, đến lúc đó chàng mới chen vào:

– Hiền đệ hãy khoan!

Chàng bước tới hai bước, vòng tay hương sang Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới, thốt giọng đầy lễ độ:

– Anh em tại hạ, đến đây chỉ với mục đích giải cứu một vị cô nương có tên là Hương Hương, chứ chẳng hề có ý xúc phạm đến bậc tiền bối lão anh hùng. Nếu lão trang chủ nhất định che chở cho linh lang, tại hạ nghĩ rằng sự tôn kính của tại hạ đối với lão trang chủ sẽ kém giảm, và thính danh hào hiệp của lão trang chủ trên giang hồ cũng kém giảm. Tại hạ mong rằng, lão trang chủ không bắt buộc anh em tại hạ phải vô lễ với bậc trưởng thượng.

Dương Khai Thới sôi giận tràn lòng, gương tròn đôi mắt, hét to hơn sấm:

– Câm! Câm ngay! Ta chẳng cần biết Hương Hương là cái gì, ta chỉ hỏi tội các người, đang đêm đột nhập vào gia trang, đánh tháo trọng phạm của ta, các người phải đền tội!

Bạch Thiếu Huy ung dung quay qua Phạm Thù:

– Hiền đệ bắt tên công tử cầm thiết phiến, để lão già này cho ngu huynh.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Dương Khai Thới, nghiêm giọng:

– Nếu có sự đáng tiếc xảy ra, xin đừng trách ta đấy!

Dương Khai Thới thừa hiểu hai thiếu niên đối tượng có võ công cao tuyệt, họ đã nhận thức ra lão rồi, mà họ vẫn ung dung, thản nhiên như thường, điều đó chứng tỏ họ tự tin mãnh liệt, nếu không có tài, dĩ nhiên họ đâu dám quá tự tin?

Nếu một cuộc chiến thực sự khai diễn, lão sẽ thủ thắng chăng? Phải như lúc nào, lão đã dấu dụ rồi, nhưng hiện tại, tình hình căng thẳng quá, cung đã kéo dây

rồi, không buồn không xong, lão hét to:

– Được rồi, không ai than oán cả. Chuẩn bị đấy, ta xuất thủ.

Song chưởng phóng nhanh ra, chưởng phong cuốn đi vù vù.

Xuất chưởng với toàn công phu nội lực, đã mãnh liệt rồi, xuất chưởng với tất cả niềm phần nộ, công lực có thể tăng gấp đôi, với một thế công trí mạng, chiêu thế của Càn Khôn Thủ Dương Khai Thới dĩ nhiên phải lợi hại vô tưởng. Gia dĩ, ngoại hiệu của lão là Càn Khôn Thủ, thì thủ pháp của lão phải có cái gì đặc biệt hơn người, cho nên chiêu công của lão đáng sợ thật.

Bạch Thiếu Huy gật gù, trầm nghĩ:

– Quả là danh bất hư truyền! Lão rất xứng với ngoại hiệu Càn Khôn Thủ!

Chàng không xuất chưởng nghinh đón, chỉ nhẹ lách mình sang một bên, nhường chưởng kinh quét qua.

Hụt hai chưởng, Dương Khai Thới thu tay về trở mắt nhìn trừng trừng Bạch Thiếu Huy, quát hỏi:

– Người dùng thân pháp Du Long, vậy người là đệ tử Hắc Thánh Thần Tiêu Du Long Tang Cữu?

Bạch Thiếu Huy giật mình, không tưởng lão họ Dương nhãn lực cao như thế, nhưng có khi nào chàng dám nhận?

Chàng điểm nhẹ một nụ cười:

– Chắc lão trang chủ nhận lầm!

Bên kia, Phạm Thù và Dương Đình Phương sắp sửa vào cuộc.

Phạm Thù cử kiếm, chong mũi thẳng tới Dương Đình Phương, hét:

– Người chưa khoan tay chịu trói sao? Liệu người chịu nổi một nhát kiếm của ta chăng, lại dám ương ngạnh?

Dương Đình Phương tuy lùi lại, nhưng cũng cố làm dạn:

– Tiểu tử, ta nhất định sống chết với người.

Thực tình, thì y gồm Phạm Thù, song trước mặt cha, không lẽ y tỏ ra khiếp nhược?

Y cũng như cha, bất quá bị bức bách mà khai chiến, chứ thâm tâm không có muốn xảy ra chút nào.

Do đó, vừa lùi lại, y tiến lên liền, chiếc quạt đã xòe ra, mặt quạt đã đập tới.

Phạm Thù cười lạnh, loang kiếm một vòng, hất chiếc quạt trở về, kiếm và quạt cùng bằng kim khí, tiếng chạm vang lên xoang xoảng, quạt nhiều nang, mỗi nang vang một tiếng, tiếng vang nghe êm tai vô cùng.

Hất chiếc quạt trở lại, Phạm Thù toan vung kiếm lên tiến công, bỗng từ

không trung một bóng người lao vút xuống.

Chân chưa chấm đất, bóng đó đã cất tiếng oang oang:

– Tất cả dừng tay!

Bạch Thiếu Huy giật mình, nghe giọng nói quá quen thuộc, mừng tượng âm thanh của Cửu Độc Nương Tử, không hẹn mà cùng, cả hai không màng đến đối phương, lập tức quay mặt về hướng vừa phát ra giọng nói.

Cần Khôn Thủ Dương Khai Thới và Dương Đình Phương cũng rời cục trường, lùi lại mấy bước.

Thì ra, người mới đến chính là Cửu Độc Nương Tử!

Phạm Thù reo lên:

– Thơ thơ! thơ thơ đến kịp lúc quá!

Cửu Độc Nương Tử vừa thở vừa đưa mắt nhìn Bạch Thiếu Huy và Phạm Thù, gần giọng:

– Các người đi tìm Hương Hương, sao chẳng tìm nơi nào khác, lại vào đây mà tìm.

o O o